

[Erik Holst]

EF-udvalget eller sådan noget, for ingen almindelige mennesker forstår ordet markedsudvalg. Det er så enestående en institution, at når den socialistiske gruppe i EF-Parlamentet, der er den største, kommer til København til et møde engang i november, har man bedt om at få en speciel orientering om dette markedsudvalgs funktion, for det var dog fantastisk, hvorledes man her havde mulighed både for at følge, hvad ministrene siger og fremlægger i Ministerrådet, og også for at høre bagefter, hvad der kom ud af det, man diskuterede i Ministerrådet.

Med disse ord skal jeg afslutte anden afdeling. Jeg mener ikke, at der er fremlagt nye argumenter vedrørende de direkte valg, og jeg mener heller ikke, at vi her skal diskutere EFs generelle stilling. Det var det, jeg startede mit første indlæg med. Hertil har vi den årlige debat i folketinget.

Erhard Jakobsen (CD):

Det gik som en rød tråd – meget naturligt en rød tråd – gennem venstrefløjspartiernes angreb på os, at vi havde noget at skjule. Det er forkert. Selv om vi havde noget at skjule, er det umuligt at skjule noget, men der er altså heller ikke noget. Hvad skulle det være? Jeg kan lægge min egen stilling til det direkte valg ganske klart frem. Jeg var i starten ikke tilhænger af det, jeg var heller ikke modstander, men jeg var ikke tilhænger, jeg kunne ikke se, hvad det skulle føre til. Så stod jeg over for en lang række begejstrede tilhængere, belgiere, hollændere osv., og jeg kunne mærke på dem, at hvis vi nordboer sagde nej til et direkte valg, ville de opfatte det som noget helt andet. De ville nemlig opfatte det som manglende dansk interesse for i fremtiden at udvikle det europæiske samarbejde. Derfor gik jeg ind for det direkte valg, for jeg kan uden videre forudse, at det, som nogen herhjemme frygter, men som jeg ikke frygter, at man for hurtigt skulle få en europæisk union, hvor vi såvel som alle de andre lande var afskåret fra så stærkt at få nationale interesser præsenteret, tager lang tid, uanset hvad hollændere, belgiere og andre måtte ønske og håbe. Det tager lang tid. Der skal være direkte valg nu – og det er mit svar til hr. Gert Petersen – fordi vi, vi der er tilhængere af EF, ikke vil være med til at tage modet og initiativet fra de mennesker,

der begejstret har ført EF-tanken frem. Derfor finder jeg det helt naturligt, at valget er nu.

Men nøgternt, der sker ingen forandring dér, hvor man gerne vil gøre folk bange. Der sker ingen forandring med hensyn til, hvad lille Danmark kan få lov til inden for EF, det vedrører slet ikke det direkte eller det indirekte valg. Derimod sker der en forandring derhen, at netop dér, hvor man kritiserer EF for bureaukratiet, sker der den forandring, at Parlamentet bliver styrket, og Parlamentet er, som det er fremhævet flere gange, den eneste instans, der virkelig kan kontrollere fra dag til dag. Det er fuldstændig forkert, når der herfra blev sagt, at det kunne Ministerrådet eventuelt gøre, men Parlamentet ikke. Det er lige omvendt, det vil hr. Gert Petersen opdage, når han har været et stykke tid i EF og deltaget i udvalgsmøder.

Ved udvalgsmøder sker der det, som vi jo ikke kender her, at før ting kommer frem og skal behandles, vedtagelser osv., lægger Kommissionen dem frem for Parlamentet i vore udvalg, og kommissæren møder selv og må i 2–3 timer stå skoleret for hvert enkelt udvalgsmedlem med hensyn til, hvad der er hans hensigt, og hvordan det kan fremmes osv. Det har vi jo ikke engang i det nationale parlament.

Der er jo rig anledning til ned til de mindste detaljer at stille en kommissær til ansvar, og som det er fremhævet af en anden taler fra venstrefløjen heroppefra, har vi jo den formidable magt, at vi kan vælte hele Kommissionen i givet fald. Det vil sige, at når man på den ene side vil fremhæve den magt, vi har, derved at vi kan vælte Kommissionen, kan man da ikke på den anden side frakende Parlamentet muligheden for at lægge pres på Kommissionen netop i de små detaljer med hensyn til, hvor man synes der er for meget bureaukrati, eller hvor pengene ikke bruges, sådan som man gerne vil have.

Jeg må altså sige, at vi har intet at skjule. Varme tilhængere ønsker en større enhed i Europa, en union, forsvarsmæssigt, politisk osv., og de ønsker den snarest. Jeg har intet imod den, men jeg er realistisk og erkender, at det er et spørgsmål om måske 70 eller 100 år, før den bliver en realitet. Ikke på grund af dansk modstand, for vi har nok mest interesse i at tvinge de store lande til at se bort fra deres nationale interesser. De har nok